

Xabier Arzalluz, l'ex-president del PNB, no considera trencat el procés de pau, malgrat la suspensió de l'alto-el-foc per part d'ETA, i està convençut que Zapatero no ha estroncat la comunicació amb l'esquerra abertzale. El polític basc també assegura en aquesta entrevista a EL TEMPS que Josu Jon Imaz no desperta cap il·lusió entre les bases del seu partit.

“Els contactes amb ETA continuaran perquè convenen a Zapatero”

ara què farà ETA?

—A mi el que em consta, per l'Ertzaintza, és que no prepara cap atemptat. Pel que sé, no s'ha confiscat cap document que faci pensar que ETA té previst d'atemptar contra algú en concret, no n'hi ha cap indici. I penso

que les coses que diu el PNB, les hi ha dites el ministre de l'Interior, Rubalcaba. No he parlat amb el conseller Balza, però sé pels ertzaines que investiguen aquestes qüestions que no hi ha cap base per a pensar que es prepari cap atemptat ni cap segrest, com s'ha arribat

a dir. D'aquí no dedueixo que no acabi havent-hi un atemptat. En canvi, aquesta gent ho dedueix tot. Penso que aquí hi ha una data: les eleccions generals. Aquesta és la data que volen administrar Zapatero i Rajoy. La campanya començarà aviat i penso que els contactes

amb ETA continuaran perquè convenen a Zapatero. ETA actuarà, naturalment, perquè, amb vista a la seva gent, si trenca la treva és per fer alguna cosa, i em decanto a pensar que ETA anirà més cap a accions espectaculars, sense morts, que no a pas assassinats de regidors, etc. Sé que el PNB pren mesures; potser això de posar escortes als regidors del partit encara no s'ha fet visible, però em consta que a més d'un de la direcció del PNB l'han obligat a tenir escorta i, fins i tot, a ampliar-la. I això vol dir que ells pensen que sí, que els atemptats són possibles, però jo no ho veig.

—Per tant, no considereu mort el procés i creieu que es podran reprendre les converses entre ETA i el PSOE més endavant, d'aquí a uns mesos?

—Si Zapatero guanya les eleccions, sens dubte.

—I Zapatero les pot guanyar?

—Ara mateix hi ha un empat tècnic. Pot aconseguir més vots Zapatero, pot treure més vots Rajoy, el problema serà qui podrà coalitzar-se amb els *barrufets*: amb CiU, amb el PNB, amb els nacionalistes canaris, etc. Aquests seran els qui donaran la victòria al PSOE o al PP i l'un i l'altre hauran de pagar un preu ben alt per governar. Tal com van les coses, no crec que cap d'aquests dos partits obtingui majoria absoluta.

—I en cas d'una nova victòria de Zapatero, què espereu que faci per resoldre el conflicte basc?

—Zapatero continuarà essent Zapatero. No és cap líder. No l'insultaré, però no l'aprecio com a polític i tindrà els mateixos assessors que ara. Zapatero ha liquidat tots els anteriors. Jo crec que ni els consulta. Els seus amiguets són *Pepiño* Blanco, Caldera i Rubalcaba, sobretot Rubalcaba, que és qui porta des del Ministeri de l'Interior tota aquesta qüestió. És la instància més forta en aquest àmbit i se li nota, a Rubalcaba. I quan dic *rubalcabejar* utilitzo aquest terme com a sinònim de "trampejar", "driblar" per acabar fent el gol a la porteria pròpia. No fa un joc ordenat, només mareja. I els socialistes continuaran fent això. No crec que Zapatero canviï de gent, possiblement perquè no en coneix més. Continuarà, doncs, fent la política que ha fet fins ara. Si té força i el suport dels *barrufets*, els partits na-

"Ibarretxe té capacitat de dur a terme la seva política, la del seu referèndum"

cionalistes de tots els colors, continuarà igual. Continuarà *rubalcabejant*. Ja els conec, els socialistes: mitja veritat mitja mentida, sí però no. Ells fan això, i a mi això no em sembla política. No hi ha cap polític que digui "farem això" i que tingui força per dir "i si perdem el poder, el perdrem, però s'ha de fer això". No n'hi ha.

—Com afecta el futur del procés l'empresonament d'Arnaldo Otegi?

—No gaire. L'esquerra abertzale farà veure que l'afecta però Arnaldo Otegi és qui és i, per a ell, aquesta presó tampoc no significa gran cosa. Suposo que hi haurà alguna mena de solució i no s'hi estarà gaire temps. Arnaldo ja sap quin paper ha de fer i si en aquest moment convé que sigui a la presó serà a la presó. No crec que això sigui un gran què, en aquest món. I en aquest món mana ETA i no pas Batasuna.

—A les darreres eleccions, el PNB s'ha desinflat i al PSE les coses li han sortit bé. Ara els socialistes diuen que s'ha acabat un cicle polític i que s'ha demostrat que el PNB no és imbatible...

—És clar que el PNB no és imbatible, però això no ho demostra. A veure què farà Ibarretxe, que és qui els socialistes volen tombar. Ibarretxe diu que camina ferm i que no farà cap passa enrere. I si és veritat, ens trobarem amb uns plantejaments molt durs per als del centre. Per això el volen liquidar. I alguns del PNB també consideren que la via d'Ibarretxe és impossible. Ja li han dit que no, al lehendakari, i miren la manera de fer una altra política, més propera al PSOE, com es va veient.

Aquest sector hauria de tenir en compte la gent del partit. En aquests moments en alguns llocs hi ha una crisi entre els afiliats del PNB. Fer pactes amb els socialistes té conseqüències. Una de les coses que han passat en aquestes últimes eleccions ha estat la desil·lusió de la gent del PNB. L'afiliat

deu haver votat, molts deuen haver votat nul, però molts més votants del PNB s'han abstingut per la desil·lusió que ha anat creant precisament la política que s'ha vist últimament.

—El president del PNB, Josu Jon Imaz, no il·lusiona les bases del partit?

—No sé a qui il·lusiona. No veig que il·lusioni a ningú. Controla l'aparell però des que va dir allò de "captivar Espanya" la gent està perplexa.

—El lehendakari té prou força per a rectificar la línia política actual del PNB?

—Ell té capacitat de dur a terme la seva política, la que ja ha anunciat, la del seu referèndum. I si el proposen novament per a lehendakari i encara no ha fet aquesta consulta, es presentarà a les eleccions amb la seva pregunta. Té molta força, encara. Si avui es presentés de candidat a lehendakari no el guanyaria ningú. La preocupació d'Ibarretxe és continuar endavant amb un partit dividit, amb una part que no creu allò que ell proposa, i això és molt dur. Egibar, des de Guipúscoa, i Gerenabarrena, des d'Alaba, són suport al lehendakari a mort; el problema és Biscaia, on les coses no es veuen clares.

—Ibarretxe continua essent un actiu polític per al PNB amb vista a les eleccions basques del 2009?

—Per a mi sí. Jo, ara com ara, no n'hi veig pas cap més. Ara bé, que a Ibarretxe el van llimant és evident, que intenten que ensopegui ell mateix en les seves pròpies pedres, també. Però Ibarretxe hi plantarà cara, és la meua última esperança. Jo estic amb Ibarretxe i Joseba Egibar també; per això van contra Egibar. Tot això que passa a Guipúscoa és per aquesta raó, perquè Egibar és el principal suport d'Ibarretxe i aquesta política la fan *rubalcabes* i companyia.

—El PNB ja ha emprès el procés electoral intern per tornar a escollir president a final d'any. Es tornaran a enfrontar Imaz i Egibar pel control del partit?

—A Egibar no li he demanat què farà i em fa una mica de por de demanar-li-ho, perquè té una càrrega de molts fronts oberts en contra seu i ha de veure si això és vàlid per a mantenir la lluita. Però Egibar té bona esquena.

“El rei va acceptar la corona de part de Franco i va deixar el seu pare arraconat”

—Egibar, doncs, s’hi hauria de presentar?

—Jo crec que sí. Egibar avui és una línia clara i té un suport molt alt de l’organització de Guipúscoa.

—I què canviaria en el PNB si el presidís Egibar?

—Egibar és un independentista clar, i creu que el partit ha de mantenir aquesta línia. Conjunturalment, tàcticament, podrà fer una cosa o una altra sense oblidar aquest objectiu i d’acord amb aquest objectiu. Això ho veu clar Egibar; alguns altres no. Egibar va en la línia d’Ibarretxe: el reconeixement de la personalitat jurídic-política del poble basc i el dret de decidir, l’auto-determinació.

—Fa poc que vau assegurar que al PNB es tornaven a esmolar els ganivets. Preveieu gaires ganivetades internes aquests mesos vinents?

—Convé relativitzar els ganivets perquè n’hi ha a tot arreu, a tots els partits i als interessos dels uns i dels altres, en els criteris diferents. Els uns creuen que ha arribat el moment d’anar cap a la independència, els altres consideren que encara no i que s’ha d’arribar a un acord amb l’estat. En aquests moments no sé quina d’aquestes dues concepcions guanya al PNB. Crec que la primera, la independentista, però l’aparell té molt de poder. Llavors no sé exactament què passarà, quina concepció hi predominarà, aquesta és la batalla. Hi ha qui ho presenta com si fos una lluita pel poder, alguns també volen lluitar per beneficiar-se’n, del poder. Però n’hi ha que, senzillament, creuen que és l’hora i miren a Escòcia i a Eslovènia, etc. i diuen que ha arribat el moment de la independència.

—I vós sou dels qui penseu que ja ha arribat l’hora d’una Euskadi independent?

—Jo sí.

—Ara que es commemoren trenta anys de les primeres eleccions de-

mocràtiques a l’estat espanyol, com heu seguit la celebració d’aquest aniversari?

—Jo no vaig anar a Madrid a celebrar-ho perquè, per a mi, tot aquell període de la Transició va ser un punt en la nostra lluita, que en realitat no era la nostra. Al cap i a la fi érem presoners d’un estat i havíem de fer tot allò que fos possible perquè totes les cadenes s’afluïessin. Vull dir que per a mi allò no té el mateix significat que per a un espanyol. I en segon lloc perquè em sembla una farsa. No puc oblidar el paper que hi va fer el rei, i com aquest home es va alçar primer contra el seu

pare. No sóc monàrquic, però si ho ets les lleis bàsiques que tens són les lleis del regne. Per tant, era el pare qui havia de ser rei. Però ell va acceptar la corona de part de Franco i va deixar el pare arraconat. Això em sembla una baixesa tremenda. I a més, va jurar ser rei amb la llei franquista, abans d’haver-hi democràcia. No hi hagut ni gota de vergonya. Les misèries abundaven de tal manera en aquell període, i després també, que ningú no pot glorificar allò que ha passat.

*Daniel Gómez
Bilbao*

“Esquerra ha donat força a l’independentisme català”

—Com veieu des d’Euskadi la política catalana?

—Doncs no hauria dit mai que l’acció d’Esquerra Republicana de Catalunya pogués donar tanta força a l’independentisme català. ERC aprofita qualsevol moment, com el partit internacional de futbol sala entre Catalunya i Espanya que es va jugar a Rússia, i això és cosa de la gent que hi ha a les ordres de Carod, que actua com a ministre d’Afers Estrangers de Catalunya. I això, amb Carod, és l’aportació d’Esquerra Republicana al nacionalisme català. Jordi Pujol i Convergència i Unió eren molt més pacífics, mai no havien arribat a aquest punt. I no sé si alguns líders arribaran mai a aquesta mena de propòsits. Jo veig més d’un polític català amb ganes d’entendre’s molt bé amb Madrid i, fins i tot, de formar part del govern de l’estat. I això no és pas fer una passa cap a l’independentisme; això vol dir allunyar-se’n.

—Us referiu a Unió Democràtica?

—Per exemple, però també als altres, als de Convergència. Els conec tots, Pujol i la resta. I no. Per això em sembla que és Esquerra, que ha donat aquest to a Catalunya. Des d’un criteri nacionalista hauria estat lògic que Esquerra governés amb CiU, però hom es pregunta si Esquerra en un govern amb CiU hauria pogut donar aquest impuls públic, encara que sigui propagandístic, al nacionalisme català. I en dubto.

—Per què?

—Perquè CiU potser no hauria donat tant de joc a Carod.

Daniel Gómez

